

Ομιλία Αρχιμ. Αρσενίου Χαλδαϊόπουλου

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Ἐκπρόσωποι τῶν Πρεσβυγενῶν καί Νεωτέρων Πατριαρχείων καί τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,

Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Θεοφιλέστατε Ἅγιε Καθηγούμενε,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Χριστοῦ Διακονία,
Προσφιλεῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον»

(Ρωμ. 6, 22 – Κυριακή Δ΄ Ἐπιστολῶν)

Παρόντων τόσων ἁγίων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας πού ἐκπροσωποῦν τὰ Πρεσβυγενῆ καί Νεώτερα Πατριαρχεῖα καί τίς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες στίς ἐορτές τῶν ΛΒ΄ Παυλείων, ἡ διακονία τοῦ λόγου πού ἀνατέθηκε στήν ἐλαχιστότητά μου φαντάζει δυσβάστακτη. Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὡς ἔμψυχες εἰκόνες Χριστοῦ καί οἰκονόμοι τῶν θείων Μυστηρίων, κατέχουν τὸ αὐθεντικὸ προνόμιο τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας. Ὅμως, κάνοντας ὑπακοή στὸ ἀρχιερατικὸ κέλευσμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου καί Γέροντός μου θὰ ἀποτολμήσω, μὲ τίς σεπτές εὐλογίες τῶν παρισταμένων Ἀγίων Ἀρχιερέων, νὰ σκιαγραφήσω τὴν προσωπικότητα τοῦ σήμερα τιμωμένου μακαριστοῦ Ἱεράρχου, Μητροπολίτου Σταυροπηγίου κυροῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου τελοῦμε τὸ δεκαετὲς μνημόσυνο. Ἀλλωστε, κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου πορείας ἀξιώθηκα νὰ τὸν διακονήσω καί νὰ γίνω αὐτόπτης μάρτυρας τῆς βιοτῆς του.

Συμπληρώθηκε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καί ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἤδη μία δεκαετία ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σταυροπηγίου κυροῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐνὸς ἀνθρώπου πού πορεύθηκε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον «ἔχων τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς ἁγιασμόν» ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινό ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, γι' αὐτὸ καί τώρα ἀπολαμβάνει «τὸ τέλος ζωὴν αἰώνιον».

Ἐζησε αὐθεντικά τὴν «καινὴν πολιτείαν» τῆς εὐχαριστιακῆς καί ἐσχατολογικῆς ζωῆς, προσφέροντας ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή του στὸ θυσιαστήριο τῆς Ἐκκλησίας καί τώρα ἀπολαμβάνει «τῶν μισθῶν τῶν καμάτων του». Πῶς ὅμως πέτυχε τὸν ἁγιασμό καί τὸ μακάριο τέλος πού ἀνέφερε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἐπιστολική του περικοπή; Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος δίνει τὴν ἀπάντησι.

Ὁ Κύριός μας, λέει, ἔθεσε ὡς θεμελίους λίθους γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσή τῆς καινῆς πολιτείας τῶν σωζομένων τοὺς Λόγους τῶν Μακαρισμῶν. Ὅποιος λοιπὸν ἀκολουθεῖ τὸ νέο αὐτὸ δεκάλογο τοῦ εὐαγγελίου φέρει καρπὸν ἀγαθὸν καί τέλος, ζωὴν αἰώνιον. Ἐπιτρέψτε μου, λοιπὸν, σήμερα νὰ προσεγγίσω τὸ ἔργο καί τίς ἀρετὲς τοῦ μεταστάντος Ἱεράρχου, χρησιμοποιώντας τοὺς Μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου μας ὡς πνευματικὴ κλίμακα, ἡ ὁποία τὸν ὁδήγησε στὸν οὐρανό.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος Καλπακίδης, γόνος προσφυγικῆς οἰκογενείας, ἀνδρώθηκε ὄχι μέσα στὴν τρυφή καί τὴν πληθώρα τῶν υλικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ μέσα στὴν εὐλογία τῆς λιτότητας, σὲ μία εὐλογημένη κατ' οἶκον Ἐκκλησία πού προσέφερε δύο Ἀρχιερεῖς στὴν Ὁρθοδοξία. Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία μπῆκε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καί ἐργάστηκε ὡς μικροπωλητής. Διέκρινε ὅμως σύντομα τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καί τῶν υλικῶν. Μπορεῖ ἡ ὀξύνοια, ἡ εὐφυΐα καί τὸ φωτεινὸ τοῦ πνεύματος νὰ τοῦ ἀνοιγαν διάπλατα τοὺς δρόμους γιὰ μία λαμπρὴ κοινωνικὴ καταξίωσι, ἐκεῖνος ὅμως προτίμησε

τὴ «μωρία» τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ. Ἀπαρνήθηκε τὴ συνάφεια τοῦ κόσμου, ἐνδύθηκε τὸ μοναχικὸ τριβῶνιο, περιεβλήθη μὲ τὴ χάρη τῆς Ἱερωσύνης καὶ ἐγίνε «πτωχὸς τῷ πνεύματι», γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐνδεεῖς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς καταπονημένους. Ἀπὸ τὴ θέση τοῦ διακόνου, ἤδη, ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴ στήριξη τῶν ἀσθενῶν στὸ Νοσοκομεῖο ΑΧΕΠΑ. Ἐκεῖ, στὸ προσκέφαλο τοῦ πόνου, ἐγίνε οἰκεῖος καὶ ἀδελφὸς τῶν πασχόντων. Μὲ ἓναν λόγο μειλίχιο, μὲ μία ἐγκάρδια προσευχὴ καὶ μὲ τὴν ἀθόρυβη παρουσία του, γαλήνευε τὶς βασανισμένες ψυχές.

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται»

Ὡς ἱερεὺς πλέον καὶ πνευματικὸς πατέρας, ἔθεσε ὡς πρώτη του μέριμνα τὸ νὰ στέκεται δίπλα στοὺς «πενθοῦντες». Κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ του ἐπιτραχήλιο κατέφευγαν κατὰ ἑκατοντάδες οἱ ψυχές ποὺ ζητοῦσαν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ μετάνοια «τῶν πενθούντων» γιὰ τὶς ἀμαρτίες στὸ μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἔφερε μὲ τὶς συμβουλές του τὴν ἄνωθεν παρηγορία καὶ παράκληση. Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἐπιπλέον, μετεῖχε θυσιαστικά καὶ τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ἐκλαιγε μετὰ κλαιόντων καὶ χάριζε τὴν πνευματικὴ παραμυθία στοὺς «πενθοῦντες» γιὰ τὰ ποικίλα προβλήματα τῆς ζωῆς, μεταβάλλοντας τὸ κατ' ἄνθρωπον πένθος σὲ χαρμολύπη καὶ ἐλπίδα Ἀναστάσεως.

«Μακάριοι οἱ πρᾶεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν»

Ἡ διακονία του χαρακτηριζόταν ἀπὸ ἀπόλυτη καὶ ἀκλινῇ ὑπακοή στὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὃπου τὸν καλοῦσε τὸ καθῆκον, προσέτρεχε μὲ φρόνημα ἐκκλησιαστικὸ. Τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες ἀντὶ γιὰ διακοπὲς ζητοῦσε τὴν ἄδεια γιὰ νὰ διακονήσει στὰ ἀκριτικὰ χωριὰ τῆς παραμεθορίου. Στὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Νάουσας τὸ 1968 δημιούργησε μία πνευματικὴ ὁαση «ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀβάτῳ». Κατηχητικὲς συνάξεις, ἐκθέσεις χριστιανικοῦ βιβλίου, ἀγρυπνίες, μαθήματα βυζαντινῆς μουσικῆς, κύκλος κηρυγμάτων καὶ μέσα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔκανε πράξη, κυρίως μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ παρουσία καὶ τὸ παράδειγμά του, τό κυριακὸ λόγιό «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶξός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ». Ἐπιστρέφοντας στὴ Θεσσαλονίκη τὸν περίμενε ἡ θέση τοῦ ἱεροκήρυκος. Ἡ διακονία τοῦ λόγου δὲν σταματοῦσε στὰ κηρύγματα τῶν Κυριακῶν. Τὰ ἀπογεύματα, ἐκεῖ, στὴν Ἄνω Πόλη, στὸ ἀσκηταριὸ τοῦ Ἀγίου Δαβὶδ στὴ Μονὴ Λατόμου εἶχε συστήσει μία εὐλογημένη πνευματικὴ κυψέλη νέων ποὺ ἐπιθυμοῦσαν μὲ τὸν λόγο του νὰ κληρονομήσουν τὴν γῆ τῶν πρᾶεων.

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται»

Ἡ πνευματικὴ καρποφορία του στὴ Θεσσαλονίκη διεκόπη ἀπὸ τὶς ἀνακατατάξεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ τὸν ὁδήγησαν σὲ μία –κατὰ ἄνθρωπον – δυσμενῆ μετάρθεση στὴν τότε ἐκκλησιαστικὰ ὑποβαθμισμένη περιοχὴ τοῦ Εὐόσμου. Ἐκεῖ, σὲ μία ἐνορία ποὺ εἶχε πληγωθεῖ βαθύτατα ἀπὸ οἰκονομικὲς δυσπραγίες καὶ λάθη, ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶχε διακοπεῖ γιὰ χρόνια καὶ φαινόταν ἀδύνατη ἡ ἀποπεράτωση, ἐκεῖ... στέλνεται ὁ νεαρὸς Ἱεροκήρυκας, ποὺ ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε δὲν φόρεσε τὸ ράσο γιὰ νὰ κάνει ἐπιλογές. Μπορεῖ κατ' ἄνθρωπον νὰ φαινόταν ἀδικημένος, μὰ αὐτὸς πεινοῦσε καὶ διψοῦσε τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῆς τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας.

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται»

Στὸν Εὐόσμο ἔδειξε ἀμέσως τὸ ἀληθινό, φιλόανθρωπο πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀνιδιοτελεῖ κενωτικὴ του ἀγάπη. Γιὰ νὰ ὑπερνικήσει τὴ διστακτικότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ συγκεντρώσει πόρους γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ, ὁ καλὸς ποιμένας ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα συνόδευε ὁ ἴδιος τὸ ἀπορριμματοφόρο γιὰ νὰ διενεργήσει ἓναν πρωτότυπο ἔρανο. «Δὲν ζητῶ τὰ λεφτά σας, ζητῶ τὰ χαρτιά σας». Ἡ φράση του ἔμεινε μνημειώδης. Πρωτοπόρος γιὰ τὴν ἐποχὴ του μάζεψε χαρτιά γιὰ τὴν ἀνακύκλωση καὶ ἔτσι συγκέντρωσε τὰ πρῶτα χρήματα γιὰ νὰ ξεκινήσουν καὶ πάλι οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μεταβάλλοντας τὰ ὕλικά

ἀπορρίμματα σὲ θεμέλια Ναοῦ. Ταυτόχρονα, ἵδρυσε τὴν Κατακόμβη, ἓνα πρότυπο πνευματικὸ κέντρο, ὀργάνωσε καθημερινὰ συσσίτια καὶ δημιούργησε κοινωνικὸ φροντιστήριον γιὰ τοὺς ἄπορους φοιτητές, συνέστησε τράπεζα αἵματος γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ θεμελίωσε τὴ Στέγη Γερόντων γιὰ τὴν τρίτη ἡλικία. Μὲ προσωπικά του ἔξοδα ἔστησε καὶ συντηροῦσε ἓνα πρότυπο χριστιανικὸ οἰκοτροφεῖο νέων, ἀποδεικνύοντας ὅτι ὁ ἀληθινὸς κληρικὸς μεριμνᾷ ἐξίσου γιὰ τὶς πνευματικὲς ἀλλὰ καὶ τὶς βιοτικὲς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»

Ἡ βιοτὴ τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου ἦταν κρυστάλλινη καὶ διαυγής. Ἀναλίσκετο ἐπὶ ὥρες στὸ ἐπιτραχήλιον τῆς ἐξομολογήσεως, στὸ κήρυγμα, στὴν κατήχηση, ἀλλὰ καὶ στὴ μέριμνα γιὰ τοὺς νέους. Ἡ Κατακόμβη τοῦ Εὐόσμου ἔγινε μία πνευματικὴ ἐστία πλήθους δράσεων. Βιβλιοθήκη καὶ ἐκθέσεις βιβλίων, θεατρικὲς παραστάσεις καὶ χορευτικὰ, σχολὴ μουσικῆς, προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς καὶ ἐνοριακὸ περιοδικό. Ἡ πνευματικὴ κίνηση τοῦ Εὐόσμου ἀνθεῖ καὶ φέρει καρποὺς ἀειθαλεῖς. Τὰ μάτια τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου εἶναι καθαρὰ καὶ ἀντικατοπτρίζουν τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς του. Αὐτὴ ἡ καθαρότητα ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, καὶ ὅταν ἰδρύθηκε ἡ νεοσύστατη Ἱερὰ Μητρόπολη Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, ὀρίστηκε τοποτηρητὴς καὶ στὴ συνέχεια πρῶτος Πρωτοσύγκελλός της ὁ π. Ἀλέξανδρος Καλπακίδης.

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»

Ἡ παρουσία του ἀποτελοῦσε πάντοτε πηγὴ εἰρήνης καὶ καταλλαγῆς. Ἀφοῦ εἰρήνευσε τὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων στὴν Ἑνορία τοῦ Εὐόσμου καὶ συμφιλίωσε πολλὰ ψυχὰς μὲ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὴν Ἑξομολόγηση. Ἀφοῦ συνέβαλε στὴν ὀργάνωση τῆς νέας Μητροπόλεως ὡς εἰρηνοποιὸς τῆς διοικήσεως, ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε στὸ ὕψιστο ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Τὸν κάλεσε ὅμως σὲ μία ἀποστολὴ δύσκολη, σὲ μία περιοχὴ ποὺ στεροῦνταν τὴν εἰρήνην, στὴν ἀνασυσταθεῖσα Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἀργυροκάστρου. Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος, μὲ ἀποστολικὸ ζῆλο, ἀποδέχθηκε τὴν κλήση γιὰ νὰ μεταφέρει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀληθείας σὲ ἓναν λαὸ ποὺ διψοῦσε γιὰ τὸν Θεὸ τῆς εἰρήνης.

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Ἐκεῖ, ὅμως, ἡ χαρὰ τῆς ἐκλογῆς συνάντησε τὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ. Τὸ τότε πολιτικὸ καθεστῶς τῆς γείτονος χώρας ἀρνήθηκε τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐγκατάσταση τῶν νέων Μητροπολιτῶν. Ὁ ἐκλεγμένος Ἀργυροκάστρου Ἀλέξανδρος βρέθηκε σὲ μία κατάστασις ἰδιότυπου, ὀδυνηροῦ διωγμοῦ. Ὦντας ἐψηφισμένος, ἀλλὰ ὄχι χειροτονημένος Ἀρχιερεὺς, δὲν μποροῦσε νὰ ἱεουργήσῃ, γεγονὸς ποὺ ράγιζε τὴν φλεγόμενη γιὰ τὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας καρδιά του. Δίπλα του, ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων καταβάλλει γενναῖες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀποκατάστασίν του. Γιὰ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, τελῶν ἐν ἀναμονῇ τῆς λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, ὁ π. Ἀλέξανδρος ὑπέμεινε τὸν περιορισμὸ καὶ τὴν ἀβεβαιότητα μὲ παραδειγματικὴ καρτερία καὶ ὑπομονή.

Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ ποὺ ἀποκάλυψε τὸ μέγεθος τῆς ὑπομονῆς του. Ὡς νέος διάκονος λειτουργοῦσα κάποια μέρα μαζί του. Μὲ ρώτησε: «Πάτερ μου, πόση ὑπομονὴ χρειάζεται τελικὰ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος;» Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὴν εὐκολὴ ἀπάντησι. «Πολλή, Σεβασμιώτατε». Κι ἐκεῖνος, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ του μειδίαμα, μοῦ ἀπάντησε: «Ὁχι, παιδί μου. Δὲν χρειάζεται πολλὴ ὑπομονὴ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος». «Τότε», τὸν ρώτησα, «χρειάζεται λίγη;» Καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Οὔτε λίγη, οὔτε πολλή. Χρειάζεται ὑπομονὴ μέχρι τὸ τέλος! Διότι ὁ Κύριος εἶπε: “ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται”». Καὶ πράγματι, ὑπέμεινε μέχρι τέλους τὸν Σταυρὸ τῆς δοκιμασίας, τὸν ὁποῖο μάλιστα καὶ ἀγάπησε θερμὰ, καθὼς ὅταν μετὰ τὴν ἐπισκοπικὴ του χειροτονία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ πρότεινε νὰ ἐπιλέξῃ ὁ ἴδιος τὸν τίτλον του ὡς τιτουλάριος Μητροπολίτης, ἐκεῖνος ἐπέλεξε τὸν

τίτλο «Σταυροπηγίου». Διότι ἤθελε, ὅπως ἔλεγε, ὁ τίτλος αὐτὸς νὰ τοῦ θυμίζει ἀδιαλείπτως τὸν Σταυρὸ ποὺ κλήθηκε νὰ σηκώσει.

«Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἰπωσιν πᾶν πονηρὸν ρῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ»

Σ' αὐτὸν τὸν Σταυρὸ τῆς διακονίας προσετέθη, κατὰ παραχώρηση Θεοῦ, καὶ τὸ ὄνειδος τῆς ἀσθενείας. Τὸ σῶμά του, καταπονημένο ἀπὸ τοὺς ἀκατάπαυστους πνευματικοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θλίψεις, ἄρχισε σταδιακὰ νὰ κάμπτεται. Ἡ διακονία του λειτουργικὴ καὶ κηρυκτικὴ στὶς Ἱερές Μητροπόλεις Νεαπόλεως καὶ Βεροίας ἄρχισε νὰ γίνεται δυσχερὴς ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα ὑγείας. Τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἔμεινε ἐδῶ, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Δοβρᾶ κάτω ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ ἀυταδέλφου καὶ συγκυρηναίου στὶς δοκιμασίες του, Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος.

Σὲ πείσμα τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀσθενικῆς του πλέον κράσεως παρέμενε ἓνας κραταιὸς πνευματικὸς φάρος καὶ ἐξυπηρετοῦσε μὲ διάκριση τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καὶ ἐξομολογοῦσε πλῆθος πνευματικῶν τέκνων.

Γιὰ τὴν ἀδελφότητά μας αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια ὑπῆρξαν πνευματικὰ πολύτιμα. Ὁ παπποῦς μας, ὁ π. Ἀλέξανδρος, ὁ Ἅγιος Σταυροπηγίου, μᾶς δίδαξε μὲ τὴ σιωπὴ του, μᾶς παιδαγῶγησε μὲ τὴν ἀνεξικακία του, μᾶς ἐνέπνευσε μὲ τὴν ἀρχοντικὴ του ταπείνωση. Ποτὲ δὲν διεκδίκησε τίποτε, ποτὲ δὲν ἐπιβάρυνε κανέναν, πάντοτε μὲ ἓναν λόγο ἀγαθὸ καὶ εὐφυῆ σκόρπιζε γύρω του εὐλογία, μέχρι τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, «ἔχων τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς ἀγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον». Ἀνέβηκε μὲ ὑπομονὴ τὴν κλίμακα τῶν Μακαρισμῶν καὶ παρίσταται πλέον στὸ ἐπουράνιο Θυσιαστήριον, ἀκούοντας ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κύριον νὰ τοῦ λέγει: «χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς»

Τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξάνδρου δὲν ἀποτιμᾶται μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια καὶ δὲν περιγράφεται ὅχι μόνο σὲ ἓναν λόγο ἀλλὰ οὔτε σὲ σειρὰ βιβλίων. Τὸ ἔργο του ἔχει γραφεῖ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, γι' αὐτὸ καὶ δέκα χρόνια μετὰ τὴν κοίμησίν του, ἡ μνήμη του παραμένει ἄσβεστη καὶ εὐώδης.

Καὶ σήμερα στὸ δεκαετὲς μνημόσυνό του, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Παναγία Δοβρᾶ ποὺ ἀναπαύεται τὸ σκῆνωμά του, στρέφουμε τὸ βλέμμα μας νοερὰ πρὸς τὴν «καινὴν πολιτείαν» τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ ἐκζητοῦμε ταπεινὰ τὶς ἀρχιερατικὲς του προσευχὲς γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ γιὰ τὸν καθέναν ἀπὸ ἐμᾶς.

Ἀλεξάνδρου τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σταυροπηγίου, αἰωνία ἡ μνήμη!